

[Fr. Dalgaard.]

En Stikkerforbrydelse er gemen under alle Forhold, og hvis Angivelse med Død til Formaal foreligger, synes Livsstraf at være nogenlunde oplagt; men naar Død eller langvarig Indespærring ikke har været tilsigtet eller forudset, hvis der er Tale om løs Pjank og Pjat, der tilfældig bragte en Mand Døden, bliver Sagen en anden. Jeg ser nok, at der i Bemærkningerne til Lovforslaget henvises til § 20 i den gældende Straffelov, der skulde forhindre, at saadanne Ting kunde ske. Saa vidt jeg kan læse Paragraffen, bliver det dog saadan, at hvis en uforudset, tilfældig Følge som Død eller langvarig Indespærring eller Mishandling fremgaar af et maaske meget tilfældigt Angiveri, saa kan selv den store Straf indtræde. Jeg tror, Lovforslaget trænger til lidt Klaring paa dette Punkt.

Det samme gælder § 15, Værnemagerparagraffen. Her synes jeg, Betingelserne for at straffe omvendt er for strenge. Jeg tror, at visse Værnemagere, der fortjente en haard Straf, kan slippe efter Paragraffens nuværende Form.

Disse og andre Ting haaber jeg man kan se paa i et hurtigt arbejdende Udvalg — at der maa handles hurtigt, ogsaa med Søndagsarbejde, tror jeg, vi alle er klar over.

Jeg tillader mig her at sige et Par Ord til den højtærede Justitsminister. Rigsdagen fik Lovforslaget i Gaar, herovre har vi spændt ventet paa dette Lovforslag, saaledes som Befolkningen har ventet spændt paa det lige fra Befrielsens første Dag. Naturligvis har det haft sine tvingende Grunde, at Rigsdagen først nu kan beskæftige sig med Loven. Jeg tror alligevel, det havde været godt, om Forholdene havde muliggjort en hurtigere Fremsættelse, saa var Politikerne maaske ogsaa blevet sparet for Bemærkninger om, at de tøvede med Loven, at de frygtede for Dødsstraffens Gennemførelse, at de havde saa mange Betænkeligheder o. s. v. Som sagt, vi fik Lovforslaget i Gaar.

Med Hensyn til Retsplejelovforslaget kan jeg i det store og hele godkende den Form, hvori det foreligger. Jeg synes, man har gjort sig store Anstrengelser for at faa vor normale Lovgivning til at passe ind i de særlige Forhold, det drejer sig om her. Man vil arbejde med ordinære Dommere, man vil have Retsmaskineriet til at foregaa nogenlunde som ellers med Domsmand og alt muligt. Jeg er helt enig i, at Domsmandsliesterne maa suppleres, men principielt er det jo den gældende Retsplejelov, der skal anvendes ved Administrationen af denne Straffelov. Jeg er ogsaa enig i, at man ikke

skal have uhindret Adgang til Appel ved denne Lov, det er kun de allerstængeste Straffe, der kan appelleres direkte til næste Instans. Jeg er klar over, at hvis der blev frit Slag for Appel, vilde der blive mange, mange Tilfælde, hvor der ganske unødigt appelleredes, og hvor Retsmaskineriet sinkedes i sit normale Arbejde. Derfor er jeg enig i, at man ser paa disse Ting i et særligt Ankenævnet, men om disse to Forhold: de ordinære Dommere og Ankenævnet, er der alligevel, synes jeg, en Bemærkning at gøre. Vi ser, at det er ordinære Dommere, der skal dømme, men Justitsministeren skal udpege et særligt Antal af Dommere og ogsaa udnevne nye til Behandling af disse Sager. Der er meget ringe Anvisning paa, efter hvilke Linier dette skal ske, paa samme Maade som der i Virkeligheden ikke er givet Retningslinier for, paa hvilken Maade Ankenævnet skal sammensættes. Naar jeg erindrer mig, hvordan vi i dette høje Ting i sin Tid baksede med den særlige Appelret, hvor der netop var Tale om Sæmmensætning paa en Maade, der afveg fra den almindelige Retsplejes Former, saa var der jo uhyre mange Betænkeligheder. Ministeren fik en Masse Baand lagt paa sig med Hensyn til, efter hvilke Linier Folk til et saadant Nævnet, et saadant Udvalg, kunde udpeges. I dette Lovforslag er der ingen Retningslinier herfor. Jeg tror, at man i Udvalget med Udbytte vil kunne drøfte dette Spørgsmaal, faa bindende Udtalelser derom, hvis ikke man kan faa det ind i Loven.

Til Slut et Par Ord om Fortid og Fremtid. Afregningens Dag er inde med dem, der svigtede vort Land, de saakaldte Landsmænd, som gik i Fjendens Sold. Skillelinien for Fortiden ligger her: Danske Interesser contra tyske Interesser og lumpne egoistiske Interesser; disse to Ting over for hinanden: Var det Danmarks Sag, du arbejdede for, eller var det Fjendens Sag? Den Skillelinie mener jeg man skal opretholde klart og skarpt, ikke søge at klassificere Danskerne, ikke lave forskellige mere eller mindre gode Danskere. Spørgsmaalet er: Hvordan var Sindelaget? Var det i Orden, saa er alt i Orden. Det danske Sind kunde give sig Udslag paa mange Maader: i aabenlys og blind Modstand, i Henholden, i foreløbig Bøjen sig for Kendsgerningerne uden dog nogen Sinde at bøje sig helt. Det kan have været et Spørgsmaal om Taktik, det kan have været et Spørgsmaal om Temperament. Det danske Sind, det danske Sindelag viste sig heldigvis hos langt den overvejende Del af den danske Befolkning til Trods for Forholdene, til